

hij daarvoor in feite nog niet rijp is, verstart. Hij verkeert in een soort geestelijke catatonie. Misschien heeft hij dan een geloof, dat hem in staat stelt deze beleving te sublimeren, haar te ondergaan zonder te observeren.

Dan komt hij in de vreemdste toestanden te verkeren. Er zijn z.g. heiligen geweest die tijdens een dergelijke toestand zweefden voor het altaar in de kerk waar zij hun beschouwing begonnen. En dit is erg ongewoon, want ook moderne priesters zweven niet. Dat doen tegenwoordig vooral sommige gelovigen.

Wat is dan het licht wel voor de mysticus? Het betekent het al-onthullende. Hoe verder je door dringt in de werkelijkheid die achter de schijnwereld verborgen is, hoe meer je ook gekonfronteerd wordt met uitgebreide complexen van waarden.

Zolang dit alles nog maar in verschillen wordt uitgedrukt is het mogelijk niet geheel uitdrukbaar, maar in ieder geval voor het ik nog aanvaardbaar.

Maar stel dat je geen verschillen meer kunt zien, dat er alleen maar een soort tapijt is van duizend verschillende kleuren. Je zoudt willen weten, welke kleuren het zijn, maar je kunt ze niet meer definiëren.

Dan voegen ook dezen zich langzaam voor je samen. Het wordt een eenheid. Het wordt wit. Wit licht. En in die witheid wil je dan toch nog verder doordringen.

Het wordt een glans, een gloed. Je weet niet meer, of het nog wel wit is. Het enige wat je nog beseft is, dat dit licht op je neerhagelt, dat het je geeselt, dat het je brandt en toch gelijktijdig verkwikt.

Dan komt er een ogenblik dat alles uit schijnt te doven: het bewustzijn is niet meer in staat de feiten te verwerken. Zelfs het geestelijk ik kan de gegevens die het ontvangt niet meer samenvoegen tot een beeld.

Je bent uitgeblust. Je bent er niet meer. In een soort diepe bewusteloosheid onderga je de gloed, de glans. En meestal keer je terug.

Meestal zal je ik, nu niet meer gedreven door je eigen beweegredenen en inhouden, automatisch terugkeren tot dat niveau, tot dat vlak, waar het zich nog bewust bewegen kan.

Dan ben je weer aan wal gekomen, voel je je weer gered. Maar soms neem je daarmee geen vrede, wil je verder gaan dan dit alles. Dat betekent dan, dat je je eigen persoonlijkheid zoals je die kende in feite hebt opgeofferd aan het nastreven van je ervaring. Je keert niet meer terug tot hetgeen je waart. Je bent in wezen verdronken in het licht.

Maar wat schuilt er achter dit proces? Want het is niet alleen maar een uitblussing, een tenietdoen van de persoonlijkheid, wat hier plaats vindt, al wordt die persoonlijkheid wel ontdaan van elke mogelijkheid tot regerentie die zij tot op dat ogenblik bezat.

Alle gevoelens worden als met gloeiende stralen gecauteriseerd. Wat overblijft is een ik, dat zich weer als een kind van zich bewust wordt. Maar dan nu in een wereld, waarin het zweeft en drijft, waarin het langzaam maar zeker alle eenheden wel weer als een beseftswaarde gaat herkennen, maar waarin de betrokkenheid, de behoefte om te streven, om van hot naar haar te vliegen, zoals mensen en geesten eigen pleegt te zijn, niet meer aanwezig is.

Wanneer je verdronken bent in het licht wordt je wakker in Nirwana. Maar nirwana is geen wereld. Het is een toestand. Wanneer wij spreken over deze aspecten zo is het wel duidelijk, dat de meesten van ons dezen niet of tenminste niet geheel en volledig zullen ondergaan in de huidige fase van ons bestaan.

Maar toch is het de moeite waard hierover eens na te denken. Laat ons dan trachten onze eigen levensgang eens te schetsen. Misschien dat dat

helpt.

Je wordt geboren uit het Licht, uit God. Maar er is geen bewustzijn, geen besef. Pas wanneer er kenbare verschillen zijn tussen hetgeen je in jezelf draagt en hetgeen er rond je is, begin je langzaam wakker, meer bewust te worden.

Maar dan ben je al een aantal sferen gezakt bij wijze van spreken. En omdat je de kenbaarheid van alles steeds beter wilt definieren, wilt uitwerken, kom je naar werelden waarin vormen en onderscheid een steeds grotere rol gaan spelen. Uiteindelijk beland je zelfs op aarde.

Nu probeer je voor alles wel een synthese te vinden, maar de feiten wil je in wezen behouden. Het resultaat is ontkennen van die feiten die niet in de synthese schijnen te passen. Het gevolg van dit proces is duisternis.

Wanneer ik alles samenvoeg en toch gescheiden wil houden ontstaat er een negatieve waarde in mijn bewustzijn, maar dan wel een negatieve waarde waarin de levendekracht zelf, die niet redelijk, niet rationeel, niet werkelijk bevattbaar is, aanwezig blijft.

Ik ga door een wereld van duisternis heen, maar ik blijf streven naar begrip, naar het licht. Ik blijf zoeken. Ik beklim in mijn voorstellingsvermogen misschien de meest wonderlijke en steile rotswanden. Ik ga langs eindeloze wegen. En op eens begint het weer: er is weer aanvaarden van verschillen zonder oordeel.

Vaag en nevelig doemt er iets voor je op. De wereld van de mensen herverschijnt. Maar omdat ik door de werelden van het duister ben gegaan is het mij, of die wereld nu brillianter is geworden.

De details gaan meer betekenis voor mij krijgen en juist dan ga ik beseffen, dat uit dit alles een hoger licht te distilleren moet zijn. Ik ga zo weer omhoog, een sfeer verder, een paar sferen verder. Uiteindelijk beland ik weer op dat gebied waar het witte licht regeert, waar alle verschillen weer samenvloeien tot een eenheid.

Maar op dit punt kan mijn besef niet geheel meer mee. Mijn gevoel is niet in staat die totaliteit te verwerken. Langzaam naar zeker lijkt het of mijn bewustzijn uitbloeit.

Ik weet niet, wat de vrucht zal zijn of waar die vandaan moet komen. Ik weet niet, wat er gaat gebeuren. Zeer waarschijnlijk ga ik in die verwarring door het hoogste Licht heen. Maar ik besef mijzelf eerst weer wanneer er voor mij weer voldoende tegenstellingen zijn.

Dit is, zeer schetsmatig weergegeven, de levenscyclus zoals die zich van inkarnatie tot inkarnatie voltrekt. Wanneer ik het zo stel, is het verdrinken in het licht voor ons uiteindelijk onvermijdelijk. Het is iets wat de mens in elke inkarnatiecyclus weer zal doormaken, de uitblussing, waarbij alle betekenis verandert zonder dat ik weet waarom. Want het tussenliggende heb ik niet bewust beleefd, heb ik niet door kunnen maken.

Zo keer je dan weer terug tot de wereld, via de sferen en middels pogingen om in die sferen iets te bereiken en iets te leren kennen, Zo bezien zouden wij het verdrinken niet als positief of negatief mogen beschouwen: het is gewoon een deel van onze bestaanscyclus. Het is datgene, wat ligt achter de hemel.

Wanneer wij dan bewust streven naar het licht, zo is het duidelijk dat wij op een gegeven ogenblik ook afstand zullen moeten doen van onze pogingen alles in verschillen uit te drukken.

Zolang wij differentieren zijn wij niet in staat het witte licht te aanvaarden. Maar wanneer wij zover komen dat tenminste de eenheid van alle dingen voor ons beleefbaar is, dat wij de eenheid weer enigszins kunnen beseffen, komt het verblindende licht dichterbij - en zonder dat het ons daarbij onmiddellijk en geheel verteert, ons overspoelt en ons

bewustzijn doet wegvloeien als een druppel water die verdampt in de gloed van de zon.

Dat is typerend. Ik moet a.h.w. mijzelf in mijn poging mij te definiëren t.a.v. mijn wereld opgeven. Ik moet mijzelf beseffen als deel van alles en gelijktijdig als een niets in de zin van persoonlijkheid.

Dan pas kan ik dat werkelijk verblondende licht binnentreden.

Daarin vindt ik dus geen persoonlijkheden. De mens denkt altijd dat daar wel een God zal zetelen, of tenminste een soort H. Geest. Hij veronderstelt, dat er wel een engel zal staan aan de poort. Maar die zaken zijn er niet, altans niet in een vorm waarin jij je dit pleegt voor te stellen.

Er is gewoon een doorspoeld worden door de emotie van eenheid, waarbij alle besef - zelfs tenaanzien van jezelf - wegsmelt. Pas wanneer de eenheid je gehele wezen doordringen heeft begin je weer te "leven".

Nu echter niet meer als een ikje, maar als een exponent van het geheel. Ik heb deze toestand nirwana genoemd en geloof ook, dat dit de beste omschrijving is van deze toestand.

Maar wanneer je zelfs dan nog betrokken blijft bij deze toestand kun je haar niet werkelijk aanvaarden. Dan kun je de werkelijke vrede niet geheel bereiken en de hergevoorte als een exponent van het geheel ook niet werkelijk en geheel doormaken.

Wanneer wij denken aan de gutama Boeda, de prins Siddhartha, zien wij hoe hij die toestand wel even bereikt, maar zich dan daarvan terugtrekt. Hij keert terug, want hij heeft ontdekt dat in de versmelting de werkelijke bereiking ligt, het werkelijke geluk.

Hij wil dit aan de mensen overbrengen, wil hen dit feit duidelijk maken. Maar daardoor doet hij afstand van de ervaring van de eenheid. Hij zal deze later ongetwijfeld wel vinden. Hij is zover gekomen, dat hij werkelijk reeds tijdens zijn stoffelijk bestaan tot aan de grenzen van het verblindende licht is gegaan.

Hij kan zich daarin dan ook later meerdere malen daarin voor een kort oogenblik deels onderdompelen en zo een besef hebben van hetgeen hij zal zijn, zal beseffen, wanneer hij aan de andere kant van het licht weer herboren wordt, gedoopt in het meest lichtende vuur dat je je maar denken kunt.

Wij zijn niet zo, altans de meesten van ons niet. Want boeda worden is niet alleen een kwestie van leraar zijn. Het is een zaak die niets anders impliceert dan het opgaan in het geheel waar van wij nu spreken.

Maar de leermeesteris degene, die niet de gehele weg gaat en tot een lager stadium van beseffen en ontwikkeling terugkeert. Om het beeld te krijgen van de wereld zoals die is misschien.

De fout die wij maken, de fout waardoor wij overspoeld worden door het licht voor wij het werkelijk verblindende licht betreden - laat staan de kern daarvan bereikt hebben - ligt in ons wereldbeeld.

Wij zien de wereld als iets, wat ons manipuleert. Maar is dat wel waar? Wij zijn voor onszelf de kern van de wereld. Wij kunnen alleen datgene in de wereld vinden en erkennen, dat ook in ons leeft.

De vernieuwing van ons bewustzijn is in feite een hernieuwde combinatie van grondwaarden die reeds in ons bestaan. De gehele wereld is in wezen niet veel meer dan een enorme echo die ons luidkeels alle signalen toeschreeuwt die wijzelf hebben uitgezonden.

Wanneer je dit beseft weet je ook, dat de emoties die in de wereld worden opgewekt en die je als mens zo intens pleegt te ondergaan eigenlijk alleen maar bijkomstigheden zijn, dat zij niet geheel werkelijk zijn voor ons, grotendeels schijnvertoon.

Wanneer de gehele wereld schijnt te treuren omdat er reagan dreigt in Amerika, dan is die gehele wereld in feite bang voor iets, waar ook zijzelf deel aan heeft, maar wat zij niet in zich, maar alleen in een ander herkent.

Besef je dit feit, dan kunnen dergelijke zaken je niet meer beroeren. dan ga je eerder zoeken naar alle lichteffecten, glanzen, lichtende zaken die overal en ondanks alles voortdurend aanwezig zijn. Dan ga je meer en meer jezelf ook herkennen in het positieve. Daardoor zul je echter ook de waarde van en de invloed op jou door het negatieve geheel anders bepalen.

Positief en negatief zijn niet veel meer dan de einden van een en dezelfde balanceerstok waarmee je over het onbegrepen loopt op een koord dat je rede hebt genoemd. Het is een act de balance.

Wij hebben beide einden nodig om een evenwicht te kunnen bewaren. Goed en kwaad zijn noodzakelijk voor ons om een evenwicht te vinden. Zonder een van die beiden kunnen wij niet. Wij hebben de tegenstelling nodig. Zonder deze verliezen wij onszelf in het onbekende.

Maar nu versmelten de tegenstellingen. Ik besef hetgeen ik doe beter. Voor mij is het niet meer goed en kwaad of links en rechts waarmee ik te maken heb, maar de balanceerstok, die ik kan verplaatsen om een beter evenwicht te verkrijgen.

Het is nu iets, wat niet meer mij beweegt door dat nu eens het ene einde dreigt door te slaan en dan weer het andere. Ik ben het zelf die mijn evenwicht behouden kan door het verschuiven van die waarden.

Maar dan liggen de zaken opeens anders. Dan ga ik begrijpen dat mijn werkelijke gang er een is die bepaald wordt door alles wat ikzelf aanvaard heb.

Zoals ik beseffen zal, dat ik mijn gevaarlijke dans op de draad der bewustwording niet volbreng omdat ik er op gedreven ben door anderen of iets anders. Ik ben wel degelijk zelf begonnen.

Iemand heeft mogelijk er op gewezen, dat die mogelijkheid bestaat. Maar ik ben het zelf die de stok heeft gegrepen en gezegd heeft: daar ga ik dan over de onbegrepen wereld heen, balancerende met mijn begrip opdat ik uiteindelijk de andere zijde van het koord zal kunnen bereiken.

Dan manipuleert voor mijn besef de wereld mij niet meer en ook ik manipuleer die wereld niet langer volgens mijn denken. De gehele wereld en alles wat ikzelf ben is reeds in dit besef tot een eenheid geworden, een eenheid die het mij mogelijk maakt bewust te blijven en gelijktijdig mijzelf en de wereld te beleven.

Mijn gehele gevoelswereld versmelt met de rede. Mijn gehele denken gaat op in mystieke belevingen en blijft toch steeds weer de oude ratio. Ik beleef, besef en behoef mijzelf of zelfs maar een deel van mijzelf nooit meer te verloochenen.

Steeds meer schijnbare tegenstellingen zullen dan ook voor mijn gevoel en besef versmelten. Wanneer ik dit bereik is het smalle koord, dat mij eens een beproeving was een brede weg voor mijn gevoel geworden, een weg die je zonder aarzelen en zonder wankelen kunt gaan omdat je je doel steeds weer voor ogen houdt en niet langer angstig naar de wegzelf kijkt.

U weet toch, hoe iemand die aan koorddansen doet zijn evenwicht bewaard? Hij kijkt niet naar zichzelf, naar de draad, zijn voeten of handen. Hij kijkt alleen naar het punt waarheen hij moet gaan, doelbewust. De rest is aftasten, een soort automatisme.

Wanneer ik zo doelbewust ben, versmelt mijn wereld, is de gehele wereld voor mij versmolten tot een eenheid. Het enige wat voor mij nog werkelijk blijft is hetgeen ik doe, mijn bewegen naar het doel toe.

Zolang ik dat vol kan houden ben ik veilig, hoe wankel ook de weg waarop ik mij bevindt. Het experiment wordt na enig oefenen een vanzelfsprekende zaak, waarbij ik alleen maar geheel op dien te gaan in hetgeen ik op het ogenblik ben en doe.

Hiermede heb ik u naar ik hoop een beeld dat, zij het vergelijkend, duidelijk maakt wat er bedoeld wordt met "verdrinken in het Licht", gegeven. Verdrinken in het licht is een het licht als doel zien en in wezen reeds nu zoveel mogelijk al het andere daaraan onderdanig maken.

Ik heb geen redenen om bezig te zijn met mijn wereld. Wanneer ik daarin handél, reageer, zo is dit in wezen een automatische reactie. Want ik heb in mijn eigen besef alleen te maken met het licht waar ik heen ga.

Ik heb niet te maken met vormen, maar alleen met mijn eigen relatie met dit licht, of zich dit nu uitent zal in vormen en menselijke relatie op een andere wijze of geheel niet.

Wanneer je het leven zo leert bezien kom je ongetwijfeld verder. Maar dan komt er ook een ogenblik dat je vanuit die wankelheid - en een voortdurend wankelen is toch de werkelijke gang door het leven - komt naar de onveranderlijke vastheid. De koorddanser betreedt weer het podium.

Het is die verandering, waardoor opeens je gehele relatie met het zijn verandert. Het is dit opeens in een andere situatie komen wat op ons zo verblindend pleegt te werken.

Zelfs de artist die stoffelijk regelmatig danst op het koord zal op het ogenblik dat hij weer het podium betreden heeft en met een gewoontegedraagen zijn balansstok of andere impedimenta heeft neergelegd, even anders zijn:

Zijn hart klopt opeens anders, zijn ademhaling verandert, de concentratie valt weg en dan eerst is hij zich geheel bewust van de plaats waarop hij staat.

Zo gaat het u wanneer u door al die feiten en gebeurtenissen, door al die werelden en sferen heen uw balans houdt door u te richten op het licht. Dan komt het ogenblik, dat wij opeens weer zeker zijn, dat wij weten: dit is het werkelijke witte licht, dit is de kroon van alle dingen.

Opeens hebben wij weer vaste grond onder de voeten. En wanneer wij dan kijken zijn wij geen deel van de wereld, maar deel van een gebeuren. De wereld ligt rond ons, wij staan hier.

Op het ogenblik dat wij, zelfs na het herwinnen van deze zekerheid en vaste bodem zeggen: ik wil meer hebben, nog meer licht, dan verslindt de wereld ons. Dan valt het eigen ik weg. Wat overblijft?

Lieve vrienden, wat overblijft is dan een ego dat zichzelf niet meer benoemt maar dat in voelen en beseffen wel een functie is geworden van het geheel waarin het is opgenomen.

U ziet dat het moeilijk is een dergelijk onderwerp verstaanbaar uit te werken en daarbij helemaal duidelijk te maken, waarom het gaat. Want hoe kan ik u duidelijk maken wat het is om in gevoel en denken een ogenblik volledige eenheid te bereiken?

Hoevelen van u hebben dit ooit bewust beleefd? O, u kent misschien enkelen soms zelfs meerdere malen die uitblussing, die toestand van verrukking waarbij je eigenlijk even ophoudt te bestaan en voor een ogenblik alleen maar een gekoesterd worden bent en niet meer dan dat.

Iets, waarin je gekoesterd wordt, dat je oplaadt met krachten terwijl je de gehele kosmos overziet en nieteens in staat bent later terug te brengen of je wel werkelijk iets beleefd of ook maar gedacht hebt.

Dat is wat de mens soms doet: even opgaan in de wereld van het vormloze.

De wereld van het vormloze is echter maar een enkele trede op het pad door het verblindende licht. Maar wanneer je een oergelijke ervaring hebt gehad kun je je misschien voorstellen wat ik probeer met zovele woorden en voorbeelden duidelijk te maken.

Men meent misschien dat je, wanneer je eenmaal zover bent gekomen, opeens van de wereld zoudt dienen te verdwijnen. Waarom? Het gaat er immers niet om, wat de uiterlijke vorm is waarin u als deel van het geheel u manifesteert, of u nu één lichaam hebt of tienduizend lichamen.

U bent alleen nog een functie van het geheel. U bent niet meer zelf, u bent een cel van een geheel geworden. U bent verdronken in licht. Al wat in tegenstelling tot al het andere voor u kon bestaan, is niet meer. Er is alleen nog maar iets wat in een perfecte eenheid perfect de taak vervult die het vanuit de eenheid en in de eenheid opgelegd kreeg.

Laat ons in 's hemels naam nu niet beginnen anderen te vertellen, dat je zo iets alleen maar langs een enkele bepaalde weg kunt bereiken. Laat ons ook niet zeggen, dat de ene weg of de ene mens belangrijker is dan de ander.

Mensen roepen uit, dat alleen de topsteen, de hoeksteen die verworpen werd belangrijk is. Waarrede men doelt op de top van de pyramide. Maar ik zeg u, dat die topsteen nooit functioneren kan, wanneer er ook maar een enkele steen niet goed is of ontbreekt in het geheel van de gebouwde pyramide. Want dan is de zekerheid, het perfecte evenwicht, weg.

Je kunt een toren bouwen tot aan de hemel. Maar wanneer er ook maar iets ontbreekt in het niet eens zichtbare fundament valt het bouwsel zonder meer in elkaar.

Wanneer je dit begint te beseffen zeg je: het is dus niet belangrijk wat ik ben. Het is belangrijk dat ik het geheel beseff en dat ik in dat geheel gelijktijdig blijf wat ik in dit geheel nu eenmaal moet betekenen. Ik gevoel mij echter niet meer als een afzonderlijke deel van het geheel maar als het geheel, altans een deel daarvan.

Ik denk dat je hier de werkelijke grenzen trekt. Het is zo gemakkelijk uit te roepen, dat wij een perfecte vorm van node hebben, dat wij nog niets zijn, maar iets dienen te worden.

Maar dat worden is de fout die wij maken. Wij moeten niets worden of, om het anders te benadrukken: wij moeten n i e t s worden. Geen vorm meer.

Want datgene wat wij het licht noemen is de enige levende kracht in de gehele werkelijkheid. Het is de enige levende God om het zo eens te zeggen. Het is het veld, waaruit alle bestaan wordt opgebouwd, heropgebouwd en in stand gehouden.

Als je daar deel van bent, ben je deel van het geheel, niet in een enkel moment, maar in alle tijden en niet slechts in een enkele vorm maar in alle vormen. Daardoor ben je niets meer, want wanneer je alles bent, ben je vanuit menselijk standpunt niets.

Wanneer je alle kleuren samenvoegt in hun juiste verhouding vormen zij uiteindelijk te samen toch weer het wit, de alomvattende en gelijktijdig zo weinig uitdrukken de kleur.

Op die wijze moet u uzelf zien. Het is goed te verdrinken in licht. Binnenkort komt er weer een golf van wit licht over de aarde. Vanuit de kosmos komen weer allerhande invloeden aanstromen, en zelfs de zon heeft haar stoorzendingen dan tijdelijk gestaakt.

O, lang duurt het niet. Het duurt maar een paar weken. Maar in die tijd ziet men scherper, ziet men de kleuren feller, worden de bestaande tegenstelling voor de mens concreter kenbaar.

Is het echter wel de beoelening, dat wij de tegenstellingen scherper beseffen? Het gaat er volgens mij eerder om, dat wij het evenwicht beter leren beseffen. Zoals het er niet om gaat dat wij de wereld beter

leren kennen, maar dat wij het evenwicht beter leren kennen.

Het witte licht maakt het nog mogelijk te spreken over eventuele verschillen. Het witte licht in zich implacert nog steeds het bestaan van alle tegenstellingen, zelfs het zwart, het duister. Maar wanneer je verder kunt gaan dan dit houden de tegenstellingen op als afzonderlijke waarden te bestaan.

Dit nu is voor een mens niet voorstelbaar: een wereld zonder tegenstellingen. En een mens kan zich ook moeilijk voorstellen wat het is om te drijven in Nirwana: alsof je een wolk bent aan de hemel die alle dingen ziet en toch niet beroerd kan worden door de vreugden of de smarten van de mensen.

Zij die menen alles te weten roepen nu uit: is dat dan een bereiking? Toch. Want al die ellende en al die vreugde heft elkaar in feite op wanneer je denkt aan een geheel. Je maakt samen alleen maar iets van het patroon van dit moment uit dat morgen als vanzelf door een ander patroon vervangen en gekompenseerd wordt omdat de patronen op zich niet meer zijn dan stukjes van de legpuzzel die eeuwigheid heet.

Maar in Nirwana ken je de eeuwigheid. Wanneer je de voorstelling kent van de puzzel die je maakt weet je ook, waar bepaalde stukjes ongeveer gaan vallen. Dan leg je rustig het een op zijn om het andere te zoeken, dat beter past bij het deel waaraan je nu werkt.

Wanneer je bezig bent met jezelf en de wereld, tja, dan is elke vorm belangrijk, elk kleurverschil is belangrijk. Maar wanneer je het geheel kent is het in feite niet meer zo belangrijk wat je nu beroert en wat nog niet.

Dan is het alleen belangrijk dat je het totaalbeeld voor ogen blijft houden. De werkelijkheid van de kosmos is, dat zij één geheel is en dat alle verscheidenheid van die kosmos, soms schijnbaar groeiend, soms eerder schijnbaar afnemend, niet anders is dan een manifestatie in tijd van de eenheid, die de kosmos buiten de tijd vormt.

U zit hier, verschillende persoonlijkheden met verschillende instelling en een verschillend lot. Mensen met verschillende klachten, verschillende kwalen. Mensen met verschillende denkbeelden, religieuze achtergronden, huiselijke omstandigheden en wat u verder maar aan verschillen opzoudt willen noemen.

Maar u bent allen licht. U bent niet een ander licht dan de anderen, u bent deel van precies hetzelfde licht. De een staat ook niet een trapje dicht bij God dan de ander. Want God leeft in u allen evenzeer en even intens. Tenhoogste zal de een dit feit iets beter beseffen dan de ander.

Daarom is het zo moeilijk niet, je op die kracht te beroepen. Dan is het ook geen kwestie meer van "een ander moet iets voor mij doen". Dan besef je: wat gebeuren moet gebeurt toch wel. Het is deel van het geheel en als zodanig onvermijdelijk.

Alleen moet ik, onbewust als ik nog ben, nog ervaren, reageren opdat ik bewuster kan worden. Maar stel u nu eens voor, dat u even alle problemen terzijde stelt, dat u alle spanninkjes en overspanninkjes eens even vergeet en voor een ogenblik alleen maar licht bent.

U bent gewoon licht en niet veel meer dan licht. O, u bent nog niet beseffend het totale licht. Neen. Maar het licht dat je bent versmelt ook zo reeds met alle licht dat er bestaat als deel van de wereld. Het vloeit in je besef samen tot een steeds intenser geheel. De tegenstellingen vallen weg. Een geheel ontstaat.

Kun je dan aanvaarden, dat hiermede alles wat je anders of beter dan anderen zou maken eveneens verdwijnt, kun je aanvaarden dat al waardoor je jezelf meende te zijn en meende te kennen wegsmelt, sneller dan ijs voor de lentezon, dan kun je werkelijk baden in licht.

Wat meer is, dan kun je misschien verdrinken in het licht zelf tot je geheel doordeesemd bent van dat éne Licht. Wanneer je dan tot jezelf terugkeert breng je de harmonie daarvan met je mee, ook wanneer je al het weten dat je daar voor een ogenblik bezat, weer vergeten bent.

Dan is de wereld van de gevoelens voor u niet meer in overeenstemming met uw z.g. redelijk denken en waarnemen. Maar zij kompenseert enorm veel.

Wij allen zijn deel van één en dezelfde structuur. Daaraan kan niets verandert worden. Op het ogenblik dat de structuur ook in ons gekend en beleefd kan worden, verdrinken wij in het licht waaruit wij geboren zijn.

Dat is in feite het hele onderwerp. Schijnbaar is dit alles wat zweverig, wat mystiekerig. Maar ik heb het u al gezegd: dit zijn feiten. Ik zeg u het volgende:

Wanneer u een duivel vreest woont deze in U. Wanneer u zich door God gezegend gevoelt woont het beeld van die God in u. De kosmos zoals u die ziet is uw schepping, niet die van God.

U hebt uw eigen hiërarchie opgebouwd. Werkelijk bestaat die niet. Alle licht en duister vloeit voor u dooreen zonder samen te vloeien. Alle gevoelens lopen door elkander heen en schijnen vaak strijdig. ik weet het.

Maar dit alles is niet echt. O, u denkt mogelijk "jij hebt gemakkelijk praten. Ik moet hier nog leven en jij bent dood." Natuurlijk. En blij toe. Misschien zal ik weer in de stof leven en weer daarin sterven. Wie zal het zeggen.

Misschien ook zal ik zonder dit komen tot in het verblindende licht, daarin doordringen en uiteindelijk rondrijven in een toestand van albesef, die gelijktijdig alvrede is. Wie zal het zeggen?

Maar weest eens eerlijk. Maakt mij andere toestand nu zoveel uit? Hoe lang leeft u nog op aarde? Honderd jaar? De meesten van u halen dat niet. En wat zijn honderd jaren? Wat betekent dit t.a.v. het tijdloze? Zelfs in de tijd is het een puntje op een tekening, die onmetelijk groot is.

Dat is toch eigenlijk iets? De werkelijkheid van de schepping is veel groter dan uw leven op aarde. Daarom moet je je ook niet zo doodstarren op al die kleine dingen.

Heb te mede te aanvaarden, dat dit alles er nu voor u nu eenmaal zo is. Je moet er mee durven werken en durven leven. En wanneer de verschijningsvorm van de wereld waarin je leeft je dan nog niet bevalt: probeer niet de wereld te veranderen, maar vindt in jezelf de kracht waardoor je je verhouding, je relatie met de wereld kunt veranderen. Dan kom je verder. Want voor jou is alleen die relatie een blijvende waarde.

Heus, al het andere gaat voorbij. Twiggy is al lang een flinke boomstam geworden en toch, hoe kort schijnt het geledede dat haar te ranke figuur de mode bepaalde.

Eens zong Marlene Dietrich. Nu ziet men er soms nog een been in, maar veel meer blijft van deze oma niet meer over. Want de dingen gaan voorbij. U ook.

In vorm altans. En toch zijn er nog melodien die steeds terugklinken in de tijd zodat de mensen niet eens meer weten, waar zij vandaan komen. Klanken, die misschien reeds gezongen werden toen oude egyptenaren de opgaande zon bezongen bij de stad van Aton.

De melodie is omgevormd tot een ander lied dat iemand misschien als liefdeslied zong in de 16e eeuw. En nu komt hetzelfde melodietje weer terug als een hit in de twintigste eeuw.

Altijd weer weergalmen de zelfde denkbeelden en filosofien door de tijd.

Het leven verandert schijnbaar, maar het wezen, de esse, de eessentie, blijft hetzelfde.

De essentie het het werkelijke, het lichtende dat wij nog steeds zien in verschillende kleuren die wij afmeten tegen elkaar zonder te beseffen mogelijk, dat dit alles uit één bron stamt, uit een witter dan wit licht.

Misschien is het toch goed, dit altans als mogelijkheid te erkennen. Anders ben je voortdurend bezig die wereld te verbeteren en voel je je bij voortduring meer gefrustreerd omdat die wereld niet te verbeteren is en jij met al je verbeteringspogingen onverbeterlijk wordt.

Je bent bezig de mensen zo sociaal, moreel of anderszins te hervormen of mogelijk te herbewapenen. Maar wat kom je er verder mee? Zelfs wanneer de gehele wereld morgen zou exploderen verandert er in wezen niet veel.

Alleen wat vorm besef wordt weggevaagd, maar de ikken blijven. Daarom is verdrinken in het licht in feite veel werkelijker dan alle actualiteiten. Want dit blijft altijd. Dat is niet een toevallige mogelijkheid, maar op de duur een onontkoombaar iets, waar wij allen naar toe groeien.

Zolang wij dat niet kunnen blijven wij in een voortdurende cirkelgang van leven tot leven gaan. O, wij zullen mogelijk daartussen een tijdlang vertoeven in sferen, waar wij onze eigen hemel of onze eigen hel creëren om onszelf te belonen of te straffen voor het al dan niet beantwoorden aan de normen die wij, zonder het mogelijk geheel te beseffen, zelf mede voor ons en anderen gesteld hebben.

Maar dan komen wij weer tot een punt, waarop besef wordt uitgeblust door het niet aanvaardde licht, worden wij weer herboren in het lichtende duister ken komen hernieuwd tot besef tot wij, geheel geboeid door vormen en ik, het licht niet eens meer willen zien en zo, door het duister gaande, gaande door de diepste hel, weer belanden in de werelden van vormen en weer belanden op het punt, waarop het licht zoveel verschillen voor ons doet wegvallen, dat wij het wederom niet meer aan kunnen.

Dat is de werkelijkheid. En denk niet, dat dit alleen voor u geldt. De grootste kracht uit de grootste ster, eeuwig levend vanuit uw standpunt zelfs, is precies zo onderworpen aan deze regel als U.

Dit is het enige zekere: het besef is een voortdurende kringloop die pas tot rust komt, wanneer uit het onderscheid tussen jezelf en het andere voor jou uiteindelijk toch weer het besef ontstaat van de eenheid met al het andere zodat je jezelf slechts nog kent en gevoelt als deel van een geheel.

En dat is geen zweven. De mens die nu reeds gewoon op aarde in zich iets weet te vinden van die eenheid, desnoods even zich onderdompelende in een ervaring van licht waarin hij zijn bewustzijn verliest, heeft nu op aarde al krachten. Die wordt dan ook weer herboren met nieuwe mogelijkheden. Die zal de dood ook opeens anders zien en mogelijk zelfs tijfelijk zozeer meester worden van zijn lichaam dat hijzelf kan decreteren hoelang het wel leven en wanneer het niet meer leven zal.

Dan denken de mensen, dat dit bereiking is. Maar in feite is er dan niets verandert buiten wat uiterlijke en onbelangrijke zaken. De werkelijkheid waar het op aankomt blijft altijd dezelfde.

Dat zijn de feiten omtrent de eeuwigheid. Het klinkt niet erg rationeel, dat besef ik wel. Maar wat is het verstand anders dan een eenvoudige tang die wij proberen te gebruiken als een universeelsleutel voor alle doeleinden?

Het verstand is voor u de registratie van al wat u zelf uitzendt in de kosmos en alles wat u daarvan terugvindt. Het verstand is de

projectie van onze zelf erkenning in de wereld buiten ons, waarbij wij al wat ons niet past aan die buitenwereld pogen toe te schrijven en ons zo zoeken te ontlasten van alles wat schuldgevoel zou kunnen veroorzaken.

Het verstand is geen goede spiegel mensen. Het is een instrument maar het kan alleen gebruikt worden waar het thuis behoort: in het beeld van scherpe verschillen en z.g. vaste wetten en regels die steeds veranderen.

Voor het onveranderlijke kun je alleen een beroep doen op je diepste innerlijk. En wanneer je die beleving weet over te brengen is het zelfs mogelijk, dat verstand wordt veranderd in besef.

Zoals gevoel dan verandert in het leven zelf. Eens zullen wij allen verdrinken in het licht en, zo gedoopt door de goddelijke werkelijkheid ontwakend tot het tijdloos wezen dat wij zijn.

En zeg dan nu maar, dat dit een droom is. Eens zult u wakker worden uit uw droom en ontdekken, dat dit waar kan worden. Zeg mij rustig dat dit alles dwaasheid is en ik zal u antwoorden, dat de dwaasheid van dit alles minder groot is en meer bevestigd wordt door feiten dan alle z.g. zekerheden waarvan u in uw wereld zo graag uit wilt gaan.

Zeg dat dit wijsheid is en ik zeg u, dat het alleen een poging tot benaderen is, zo onbeholpen als het janken van een hondje dat voor zich probeert de maan te omschrijven.

Alles verandert, alles is zonder zekerheid. Alleen het licht blijft je uiteindelijk over. En alleen dit licht is volgens mij het ware criterium voor werkelijkheid.

Het licht dat ons omspoelt en opneemt, dat ons schijnt te verteren en toch in stand houdt is het enige van de goddelijke werkelijkheid wat je geheel beleeft en waarin je werkelijk bestaat.

Hebt U commentaar? U reageert alsof u een tijtje verdoofd bent. En ik heb toch alleen maar het licht om de oren geslagen en niet met een hamer op het hoofd. Maar goed. Dan zullen wij dit onderwerp en dit deel van de avond nu afsluiten.

Overigens kom ik na de pauze niet terug omdat het volgens mij geen zin heeft nogmaals het zelfde te herhalen. Het enige wat ik u nog voor wil houden is dit:

Al wat ik gezegd heb is waarheid, maar daarom is het voor een mens nog niet redelijk.

Besef dat waarheid eerst daar ontstaat, waar de redelijkheid door de mens kan worden aangepast aan de innerlijke werkelijkheid.

Besef dat wijsheid eerst daar kan ontstaan, waar weten alleen maar een instrument is geworden waarin het begrijpen tot uiting kan komen.

En wanneer u al zover komt vrienden is de kans groot dat wij te samen door die lichtende douche heen gaan en onbewogen wakker worden om te zeggen:

Het zijn in zichzelf is de zin van het zijnde.
Goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond vrienden.

In het eerste deel hebt u geen vragen gesteld. Wanneer u dit alsnog wilt doen is er een lijntje opengehouden en kunt u alsnog uw gang gaan. Maar ik begrijp het al: u blijft dan wel niet zonder water, maar u zit nog steeds onder het licht.

Toch is dat iets waarmee u voorzichtig moet zijn hoor. Anders zit het hier dadelijk vol met lichte mannen en lichte vrouwen. Vergelijken-derwijs gesproken natuurlijk.

Daar u niets te zeggen hebt zal ik zelf maar wat gaan praten en zoals altijd in het tweede deel van een rond wordt dat dan iets over esoterie.

Gelukkig is esoterie een onderwerp waar je alle kanten mee uitkunt. Ik weet niet of u dat beseft. Esoterie doet mij altijd denken aan een pudding, die in vele verschillende vormen kan worden gestort maar die zodra je probeert haar te storten weerkeert tot vla.

Want een samenhang tussen inhoud en vorm is er in feite niet. Wat ook heel begrijpelijk is. Alle esoterie, hoe mooi het systeem en de leraren dan ook mogen zijn slaat altijd weer terug tot jezelf.

En wanneer je zelf geen vorm weet te vinden kun je zelfs aan de beste leer geen werkelijke en blijvende vorm geven. Helaas zijn er mensen die denken dat esoterie geestelijk een soort vormgevend korset is waarmee men zichzelf kan verheffen tot een schoonheid die men zelve niet bezit.

Maar dat is ook maar een relatieve schoonheid, want wanneer het er werkelijk opaankomt gaat dat korset toch weer uit. Inderdaad, dat is ook in andere gevallen zo.

Ik dacht dat wij, sprekende over esoterie, goed moeten begrijpen dat wij in feite spreken over vele vormen, die allen maar een enkele betekenis zouden moeten hebben.

Wat is de werkelijkheid dan? O, ik weet het: geestelijk stijgen en maar trappen lopen omdat er nog geen lift hiervoor is uitgevonden. Maar de werkelijkheid is in feite dat de kern van alle esoterie een enorme liefde is.

O, de mensen denken daar niet zo over. Te begrijpen ook nog: wanneer zij verliefd zijn denken zij aan esoterie en wanneer zij veel aan esoterie gaan doen deugt het vaak in de liefde niet.

Maar hoe kun je werkelijk aan esoterie doen, aan die innerlijke weg tot zelferkenning en godserkenning, wanneer je niet je God lief kunt hebben en jezelf liefhebt als deel van die God, ja zelfs al het andere als een deel van die God en dus als een deel van jezelf kunt zien.

O, ik weet wel dat er heel wat mensen zijn die graag boven op de ladder of op de trap staan. Ik weet niet, of die folklore nog bestaat, maar in vroeger dagen was er altijd weer een nogal uitvoerige tocht met de gouden koets.

Er waren dan altijd mensen, die boven op een trapje gingen staan of zitten. En dat was een leuk gezicht. Wanneer die lui ook maar iets te veel naar voren stonden zaten zij tussen mensen die, zodra de koets in zicht kwam, begonnen te dringen. De hoogzitters donderden dan onverweigerlijk op de grond.

Ik denk daaraan altijd weer wanneer ik een esotericus zie die zichzelf wil verheffen: Hij kloutert een trap op, gaat daar zitten om eerder en beter dan anderen God te zien en gelijktijdig door de mensen gezien te worden.

Maar wanneer God werkelijk in zicht komt is dit zeker niet voor hem alleen. De anderen dringen op en bom, de hoge esotericus ziet geen pest terwijl de anderen een bewustwording doormaken.

Daarom is het beter de zaken simpel te houden. Wanneer je met behoefte aan meerwaardigheid begint te zoeken naar god en het geheim van het diepste zelf je in feite nog steeds bezig bent met uiterlijkheden. Wat zou verklaren waarom zoveel mensen zich druk maken over de vraag hoe God er wel uit zou zien.

Mij zal het een zorg zijn: of hij nu op een mens lijkt of niet, een baard heeft of niet zal voor mij geen verschil uitmaken zolang hij mijn vriend maar is. Want wanneer God je vriend is, is hij datgene in jezelf waartegen je praten kunt en waarvan je nog antwoord in waarheid krijgt ook.

Liefde. Wat heb je meer nodig? Er zijn van die mensen die zeggen: Wanneer ik in het diepste van mijn innerlijk ga betreed ik een tempel vol blauw licht.

Dat vindt ik zo leuk. Die mensen hebben dat blauwe licht, kennelijk omdat zij al aanvoelen dat zij geestelijk een blauwtje gaan lopen, alleen al omdat zij te plechtstatig en te veel van zichzelf overtuigd zijn.

Wanneer zij met zo iets komen aandragen zeg ik altijd weer: U moet niet vergeten, dat je god niet alleen in de tempel kunt ontmoeten maar ook b.v. op de kermis. En wanneer je je blindstaart op de plechtigheid van de tempel of op het klatergoud van de kermis loop je aan God voorbij.

Zo is het in uzelf ook. U denkt nu wel: nou ja, god in mij, het zal zo zijn. Maar waar blijft dan mijn stralenkrans? Kijk, God is natuurlijk ook in U. Maar hij is overal, in alles. Dat klinkt de mensen vreemd, maar God is in alles, ook in je vingers, zelfs wanneer je geld telt. En als je een wind laat is Hij er ook bij betrokken.

Jaja, dat is ondeugend. Dat is niet netjes, dat had je nu niet moeten zeggen, jongen.... Maar indien alles in en uit God stamt, kan er dan in u ook maar iets gebeuren zonder dat die God er ook bij betrokken is?

Kan er maar iets zijn, een enkel straaltje licht, een enkele waarneming, een enkel gevoel, zonder dat God daarbij mede betrokken is, omdat er zonder Hem niets kan bestaan? Nou dan. Waarom zaten er dan een paar mensen zo gek te kijken, zo van God gaat wel mee naar de kerk maar niet daar waar de keizer te voet gaat?

Je kunt natuurlijk God maken tot een bijzonder een heel heilig deel van jezelf, dat met de rest niets te maken heeft. Maar dan kun je toch geen werkelijke esoterie meer bedrijven? Of dacht u soms van wel?

Wanneer je zo redeneert zoek je niet naar de werkelijke God, maar naar uiterlijkheden, naar versiering en vertoon.

Dan is God a.h.w. een ornament in de kroon geworden die wij proberen onszelf op te zetten. En dat kan nooit een beeld zijn waarin waarheid schuilt. Hij is de kracht waaruit wij leven.

Begin je dit eenmaal te aanvaarden dan ga je ontdekken: God zit overal in en bij, wanneer ik maar op hem let. Maar ja, de meeste mensen zoeken niet naar de werkelijke God. Zij zitten liever te wachten tot zij een duif zien of een lichtende driehoek, al dan niet met oog compleet. Of zij hopen op het verschijnen van vurige tongen. Nu zijn deze laatsten er wel - en je kunt ze horen - vooral wanneer je langere tijd getrouwd bent.

Maar waarom moet God een vorm hebben? Denkt u werkelijk, dat God minder hier bij ons is dan ergens anders? Nu dan. Werkelijk esoterie is in feite vooral beseffen, dat Hij er werkelijk is, overal, altijd.

Dat is het enige wat wij nodig hebben. Want wanneer wij beseffen dat Hij is in al wat wij zijn, dan gaat vanzelf de betekenis veranderen die wij in onszelf vinden en wordt ons als vanzelf ook beter duidelijk, wat voor ons juist is en wat niet.

O ja, wij weten natuurlijk allemaal wel, wat goed is voor ons - en naar wij denken voor anderen. Maar wat goed is voor ons is vaak eerder slecht voor ons - en vaak voor anderen - wanneer wij de zaak op een wat langere termijn bezien.

Wat vandaag goed is heet morgen kwaad. Kennelijk zijn er bepaalde zaken die je niet in de tijd werkelijk kunt conserveren - ook al probeert men u vaak oubakken moraliteiten op te dringen.

Dit geldt zelfs menselijk. Neem eens een ogenblik van geluk. Dat kun je niet conserveren, zo van: wanneer ik het mij herinner zal ik altijd gelukkig blijven. In tegendeel. Wanneer je gelukkig bent geweest en

het zit je tegen, herinner je je hoe goed het was en begint dan extra luid jezelf te beklagen, juist omdat je het eens zo goed hebt gehad. Maar wanneer je in dat geluk God mede betrokken hebt bemerk je, dat die God ook in het andere aanwezig is en zul je zeggen: het zal ongeacht de uiterlijke vormen dezelfde kracht in zich dragen en is dus te dragen.

Maar ja, heel wat esoterici noemen dit geen esoterie. Zij overspoe- len je met allerhande systemen. En dat zijn dan dogmas. Je moet eens horen hoe dergelijke mensen systemen uitspreken. Het is net of iemand van duitse origine het zegt terwijl hij worstelt met zijn kunstgebit.

Nu ja, om even af te wijken: uw klimaat heeft ook een eigenaardige uitwerking op de bevolking. Hebt u dat ook gekonstateerd? Het ging er bij de tramhaltes spaans aan toe: overal bontjassen met kennelijk uit plastics vervaardigde kastagnetten in de mond en dan klapperen maar.

Maar daarover spreken wij nu niet, ofschoon ook daarin God ongetwijfeld aanwezig is - hoewel ik niet aanneem dat Hij het tempo van het geklepper bepaalt en wanneer het weer warmer is ook niet geheel aansprake- lijk mag worden gezien voor het geklep dat dan de plaats van het geklepper in pleegt te nemen.

Ik geloof eerder, dat God in het geheel aanwezig is en dat je, wanneer je in de kou werkelijk kunt denken en gevoelen dat God ook warmte is, je opeens warmer voelt worden. Lekker, God zo maar als centrale verwarming of, wanneer je denkt dat God koelte is, ook nog als klimaatregelaar.

Wanneer je je bewust bent van God pas je je aan. Want het bewustzijn van God betekent innerlijke harmonie. En harmonie is een toestand waarin je niet meer tegenwerkt, waarin er geen werkelijk contrast meer bestaat voor je besef tussen de wereld en je eigen ik.

Ik meende, dat dit toch heus ook esoterie is. Want esoterie is het oplossen van alle problemen die kunnen ontstaan tussen je innerlijk en a lles wat je rond je kent.

Maar ja, misschien bent u zo iemand die van esoterie liever een soort kruiswoord puzzel maakt. In dat geval hebt u mogelijk een dier van vier woorden nodig. Dat geef ik u hier dan alvast: e z e l . Want God is niet iets wat je in systemen en leerstellingen in kunt delen. Hij past niet in vaste vakjes. Hij is voor ons eerder een soort sponteni- teit die nergens in past en die toch soms uit je losbreekt zonder dat je zelf precies weet waarom of hoe.

Maar wanneer je weet, dat die kracht ook in jou woont is het leuke dat die kracht steeds vaker doorbreekt. Dan heb je daardoor ook steeds minder last met jezelf.

Een oude vriend van mij heeft eens gezegd: esoterie is een innerlijk beseffen dat pas betekenis krijgt wanneer het wordt omgezet in de daad. Voor die stelling voel ik iets. Je kunt niet in jezelf God vinden en toch in de wereld rond je alleen maar duisternis vinden.

En wanneer je in de wereld alleen maar duister meent te zien moet je d it volgens mij ook in jezelf meedragen. Maar wanneer je duister in jezelf hebt zou ik wanneer ik u was als de bliksem mijn lichtrekening betalen en me opnieuw aan laten sluiten of het besef dat de mensen vaak vertalen als de goddelijke genade.

Die heb je juist dan immers hard van node. Wat goddelijke genade is? Het is ons besef van de goddelijke liefde waardoor wij onze verwachtingen t.a.v. God en de wereld tijdelijk wijzigen. Meer niet.

Helaas zien de mensen God te vaak als een soort boekhouder die op een gegeven ogenblik tegen je zegt: dat kost u 72 cent, maar geef maar 70. En dat noemen zij dan de goddelijke genade. Ben je 73 dcent schuldig en zegt God, dat je 75 moet neertellen, dan noemen zij dat de goddelijke rechtvaardigheid.

Neem mij deze gelijkenis niet kwalijk. Maar wanneer je hoort, hoe mensen rekenen met jaren vagevuur en dergelijke dingen lijkt het er heus soms op.

Anderen menen, dat de genade hen voorbijgaat. Want volgens hen geeft God je dan niets voor niets. Maar wat dat betreft: het belangrijkste heb je al gekregen zonder enige tegenprestatie. Want God heeft je het leven gegeven. Maar wat je daar dan verder mee doet mag je zelf weten.

Trouwens, wat anderen weer omschrijven als de genade van God is in blijkt in wezen niets meer of minder te zijn dan een erkennen van de kracht die reeds in je leeft.

Wanneer je beseft dat God in jou leeft en je bent je bewust van de harmonische kracht die in Hem bestaat kun je die ook vaak buiten je kenbaar maken. En dat is voor mij dan de goddelijke genade. Meer niet.

En de goddelijke rechtvaardigheid betekent volgens mij alleen maar dat je, wanneer je delen van jezelf niet wilt erkennen en aanvaarden je in tweestrijd zult komen en jezelf geestelijk of anderszins een blauw oog zult bezorgen.

Wanneer wij spreken over esoterie krijg ik al te vaak het gevoel dat wij in een soort rondvaartbootje zitten: wij kennen het traject, maar zien steeds toch weer andere details en hebben op de duur bovendien begrepen dat je niet naar de gids hoeft te luisteren omdat je zelf ook kunt kijken en daar desnoods dan ook nog over kunt praten.

Dat lijkt mij een voornamelijk konstatering: esoterie is niet iets voor een ander of iets wat door een ander bepaald wordt. Het is een innerlijk proces.

Al zijn er mensen die dan roepen van "ja maar je moet toch eerst de kennis hebben" of iets dergelijks. Dat jamaar is typisch nederlands en vormt volgens mij de grootste rem op de aanpassing van de staat aan de feiten. Want met een enkel "ja maar ..." besluit men weer een uitstel tot maart bij het bespreken en beslissen van zaken, waarover men 20 jaren geleden al bezig was.

Dat "maar" moeten wij er bij onszelf dan maar uit gooien. Er is geen maar. Zeker alles is relatief, wij kunnen alles relativiseren, maar niet de kracht in onszelf. De vorm die onze werkelijkheid is; de kracht die onze werkelijkheid is zijn de zaken die wij moeten leren kennen. Dat is deel van de esoterie. Maar hoe kun je dit waarmaken wanneer je weigert om alles wat in je leeft ook te manifesteren, te uiten?

Nu ja, alle zaken worden zinloos wanneer je God niet lief kunt hebben n dan niet als iemand die boven je staat en waar je iets van verwacht, maar als deel van jezelf.

Liefde voor God is zeker geen alles doen wat je meent dat die God vraagt en dan roepen dat je van hem houdt "want dan kom ik in de hemel". Liefde voor God is de erkenning, dat Hij een deel van jezelf is en blijft, al zou je ook in het diepste vaneen hel komen. Hij is er met je. De werkelijke vorm die ik heb, de werkelijke kracht die ik ben is afhankelijk van die God.

Daarom moet ik mij god ook niet in een bepaalde vorm of op een bepaalde plaats voorstellen ik moet hem blijven beleven en aanvaarden. En in alles wat ik ben en doe moet ik dan maar proberen, dat zelfde licht dat in mij is een rol te laten spelen.

Wanneer je geestelijk daarmee begint ben je geestelijk opeens de grootste concurrent van Philips geworden. Reken maar van yes. Er zijn natuurlijk wel verschillen in Licht. Bij de een lijkt het meer op natrium, de ander doet meer denken aan kwikdamp en een derde zal misschien geen licht hebben en alleen maar de dampen in.

Maar hoe het licht naar buitenkomt is ook al niet erg belangrijk. Het werkelijk belangrijke is, dat de kracht en het licht in ons zich ook

buiten ons manifesteren als licht. En dat is voor mij iets wat onmogelijk zal zijn wanneer je niet van God houdt omdat hij ded is van zezelf en van alles wat je kent.

x Mag ik iets vragen? U zegt "god is in alles". Maar het kwaad kan toch nooit door God veroorzaakt worden? Wel door de mens maar niet door God.

- Een leuk probleem waar ik blij mee ben. Luister eens: wat is dan kwaad?

x Een ander iets doen. Dat kan ik niet goedkeuren.

- U zegt "kan ik niet goedkeuren! Dus met andere woorden hangt kwaad voor u sterk van uw eigen beoordeling af.

x Maar iemand die daartoe in staat is en meerdere moorden ...

- Is ook door God geschapen.

x Geschapen. Maar volgens mij houdt die mens zich op dat ogenblik niet met God bezig.

- Juist. Maar God houdt zich wel met die mens bezig, ook op dat ogenblik. En daarin schuilt nu juist het haakje.

Weet je wat jullie doen? Jullie splijten de wereld in twee. Hier zit God, die alles in stand houdt en het andere is kwaad. Maar wanneer die God alles in stand houdt en alles geschapen heeft moet u mij eens vertellen of Hij dan niet de mogelijkheid tot moord, de duivel desnoods, niet geschapen heeft.

Aha. Nu lopen wij weg? Wanneer wij het eerste geloven moeten wij het tweede ook aanvaarden, omdat dit hieruit voortvloeit. Of wij zeggen dat wij het helemaal niet weten.

Wij proberen nu eens even uit te maken, wat God goed vindt en wat God kwaad vindt. Maar eerlijk bezien is de vraag eerder wat goed en kwaad zal zijn in de ogen van de mensen. Dan blijkt, dat voor hen alles goed pleegt te heten wat hun eigen gevoelens van zekerheid en geborgenheid doet toenemen en alles kwaad is, wat die zekerheid of iets van hun echte danwel veronderstelde rechten zou kunnen aantasten.

U spreekt over moord. Goed. Maar kan die moord misschien ook niet goed betekenen?

x Niet altijd.

- Dus soms wel? Dan is er geen norm. U kunt dan tenhoogste zeggen: in sommige gevallen lijkt mij een moord goed te zijn, in andere gevallen zie ik het alleen als kwaad, ofschoon het ergens mogelijk is, dat er toch goeds in schuilt.

Menselijk bezien is moord het wegnemen van het leven en dus verwerpelijk. Maar kosmisch gezien gaat het leven voort en behoeft die moord dus geen kwaad te betekenen tenzij de dader zelf dit als zodanig ervaart. En dan geldt de aanduiding alleen voor hem.

Maar dit werkt verwarrend. Laat ons daarom afstappen van zaken die zo emotioneel liggen als moord. Laat ons over andere dingen spreken die ook wel kwaad worden genoemd maar wat dichterbij de doorsnee mens liggen.

Neem b.v. belastingontduiking. Is dat nu goed of kwaad? Het is kwaad wanneer je uitgaat van het standpunt dat elk lid van de gemeenschap volgens de regels van die gemeenschap aansprakelijk is tegenover en verantwoordelijk voor die gemeenschap als geheel. In dat geval is belastingontduiking zeker kwaad en zal innerlijk dondanks alles ook al zodanig ervaren worden.

Maar als je zegt dat belastingontduiking en zelfs fraude niets anders zijn dan een terugnemen van hetgeen al aan je toebehoort, is het opeens Goed- (Reken maar. -uit de zaal)

Dat vindt ik werkelijk groots, M.a.w.: zodra wij de emotie wegnemen en een voorbeeld hanteren waarbij u uzelf niet zo bedreigd of betrokken hoeft te gevoelen blijkt u opeens de relativiteit van goed en kwaad

wel degelijk aan te voelen.

Dan is het dus nogmaals niet meer de vraag of God iets anders is dan het kwaad. Het kwaad zoals wij dit zien is in de mens, maar wanneer God het kwaad werkelijk niet wil en wenst laat hij het ook niet toe. En dan kan het niet geheuren.

Dus: wanneer er kwaad geschiedt is ook God daarbij betrokken. Maar wij weten dan ook niet wat de betekenis is van hetgeen wij als kwaad zien indien het beschouwd wordt van uit hetgeen Hij is: de totaliteit.

Dan kom je pas ergens.

Daar heb ik toch wel moeite mee. Stel dat ik iemand niet aardig vindt en hem vermoord; Dan moet God dit goed vinden, want Hij heeft het niet tegengehouden.

Inderdaad. Voor U is het kwaad, want u doet iets wat u als zodanig toch zult ervaren diep in uzelf - of u het toegeeft of niet. Maar dat betekent nog niet, dat het feit vanuit God bezien kwaad behoeft te zijn.

U weet immers niet, wat de betekenis van moord in het bestaan zoals God dit kent? Hij is tijdloos. Zelfs wanneer wij dit zeggen nemen wij nog aan, dat zijn wezen ergens in woorden en begrippen nog te benaderen of te definiëren valt. Wat natuurlijk niet waar is omdat hij veel meer omvat dan wij ooit kunnen begrijpen.

Maar daar Hij alles is en zo beheerst kunnen wij wel degelijk stellen dat iets wat God niet wil, ook niet gebeurt, ja, niet eens denkbaar of kenbaar zal zijn voor ons.

Wanneer God ook leeft in degene die wordt vermoord zo goed als in de moordenaar is het dwaas aan te nemen dat God even terzijde kijkt en dat je dan de kans hebt om het te doen.

Luister, je kunt niet God scheiden van het kwaad en gelijktijdig aan die God eigenschappen toeschrijven zoals de mensen doen wanneer zij stellen dat Hij alwetend, almachtig, algoed, alrechtvaardig is enz. Men stelt ook, dat Hij alomtegenwoordig is. Dan kun je hem ook niet uitzonderen in een bepaalde geval door te zeggen, dat diezelfde god dan onrecht toelaat, dat er kwaad bestaat waaraan Hij geen deel heeft - al is het maar door het niet te voorkomen, alwetende en almachtig als Hij is -.

Anders dan menselijk kun je dit alles natuurlijk niet benaderen. Maar wanneer iets werkelijk kwaad, dus onaanvaardbaar, zou zijn vanuit Zijn standpunt, zou hij het niet toe kunnen laten indien ook maar de helft van de eigenschappen die wij hem toeschrijven werkelijk bestaat.

Dit impliceert dat veel van hetgeen wij kwaad noemen geen werkelijk kwaad is in de ogen van God, maar wel kwaad is voor ons. Dan kunnen wij ee konsekwentie trekken - en niet eerder.

Wanneer kwaad of begrip van kwaad in onszelf ligt, is dit een gespletenheid, een niet geheel kunnen aanvaarden van onszelf zoals wij zijn of van de macht en de kracht, zoals dezen in ons bestaan.

Dit betekent dat het kwade niet uit God en niet absoluut is, maar voor ons wel degelijk iets is en blijft wat wij voor onszelf uit de weg moeten ruimen omdat wij zonder dat de innerlijke eenheid niet kunnen vinden, geen werkelijke volledigeliefde voor God en het totaal van zijn schepping kunnen bereiken en daarmee niet werkelijkheid van het goddelijke kunnen ervaren, dus een esoterische bewustwording kunnen bereiken.

En nu ga ik mijn bijdrage zo langzaam afsluiten. Ik ben tot de ontdekking gekomen dat ik zo hier en daar toch wel op een paar tenen getrapt heb.

Dat deed ik zeker niet opzettelijk, want zo hard ben ik nu ook weer niet. Maar wij kwamen op een punt dat volgens mij met de kern van alle

esoterie te maken heeft.

Ik kan God alleen volledig liefhebben wanneer ik mijzelf geheel kan aanvaarden. Daar moet je rekening mee houden. Wanneer je dit vergeet wordt je beeld van god hoogstens een vermindering van de werkelijkheid, veroorzaakt je voor jezelf een toenemende gesplatenheid en bereik je een bewustzijn waarin het zaad van alle duisternis en verdeeldheid aanwezig is. En dit lijkt mij niet juist.

Wij gaan nu maar over tot het laatste deel van de avond, het schone woord, daar u geen kommentaar meer schijnt te hebben. Degenen die een voorbehoud hebben dat zij niet tot uiting brachten hebben daar mogelijk nog een leuk woord voor. Drie woorden in het geheel dus.

De schaduw van het onderbewustzijn veroorzaakt tranen zonder dat je weet waar zij vandaan komen. Eigenlijk is het dan ongeveer zo:

Ik ken en ken toch niet, weet en weet toch niet
diep in mij begraven ligt kennen en weten dat meerdere levens omvat.
Maar wanneer ik de dagen ga proeven heb ik aan de dagen zat en kan niet beseffen hoezeer mij ook leidt dit onderbewustzijn
dat steeds weer verglijdt tot emotie en wordt tot datgene wat mij richt
terwijl ik denk aan al wat nog voor mij ligt.
Zo zoek ik te zijn, met weemoed vaak, soms met tranen
vaak in vreugde of juichende overmoed
datgene wat gaat komen en vergeet zo de dromen
van het verleden die ik in toekomst toch steeds weer ontmoet.
Want wat ik geweest ben zal ik ook weer worden
wat ik nu ben weerspiegelt de tijd
wat ik in wezen voortdurend moet blijven
is alleen maar een stukje van eeuwigheid.
Hoe kan ik dan traag gaan, gebogen in tranen
diep in schaduw van onbegrepen bestaan
mijzelf mijzelve verhullen door eenzijdig beseffen
door dromen van leven en heerlijkheidswaan.
Laat mij dan maar leven, laat mij maar beleven
het licht en de kracht die in mij woont
tot heel mijn wezen uit zich heeft geschreven
de kracht die het ikje zijn wezenlijkheid geeft.
Wanneer dromen verwaaid zijn, vergaan zijn de grenzen
het menszijn en sferen versmolten tot één
dan weet ik: ik al zal ik altijd wel wezen
maar met god in mijn wezen en als wezen met God slechts alleen.
Door god steeds verbonden met al wat kan zijn
met pijn, met weemoed, met vreugd en met lach
weet ik dan: kosmisch zijn, al verheven
is wat zich door het kleine weer te geven
toch in volheid vertalen vermag.

Wat een aardige samenvatting is die past bij hetgeen besproken werd. Dat denk ik tenminste. Ik hoop u niet te erg geërgerd te hebben. Onthoudt maar dat u niets behoeft te aanvaarden van hetgeen wij zeggen. Maar misschien kunt u er over nadenken. Want wat ik zei bestond zeker niet alleen uit spitsvondigheden. Ik wilde u alleen met de neus op enkele feiten van de esoterie drukken en dacht, dat deze ook de kern zou moeten zijn van alle geloof.

Goeden avond.

(praktisch onverkort)

d.d. 7 november 1980